

VENDIM
Nr.12, datë 14.4.2010

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Admir Thanza	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, më datën 9.7.2009, mori në shqyrtim në seancë plenare çështjen me nr.14/7 Akti, që i përket:

KËRKUES: Gjykata e Apelit Gjirokastrë.

SUBJEKTE TE INTERESUARA: Kuvendi i Shqipërisë, në mungesë.

Këshilli i Ministrave, përfaqësuar me autorizim nga Marsida Xhaferllari.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i togfjalëshit “...vendimi i së cilës është i formës së prerë”, në nenin 202 të ligjit nr.8378, datë 22.07.1998 “Kodi Rrugor i RSH-së”.

BAZA LIGJORE: Nenet 131/a, 134/d,145/2 dhe 43 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes, Kujtim Puto; përfaqësuesen e subjektit të interesuar Këshilli i Ministrave, që kërkoi rrëzimin e kërkesës dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Shtetasi K.L, pronar i një autoveture, u gjobit me 1000 lekë nga punonjësi i Policisë Rrugore të komisariatit të policisë Gjirokastrë për qarkullim pa dokumentacionin e nevojshëm, parashikuar si kundërvajtje administrative nga neni 178/1 i Kodit Rrugor të Republikës së Shqipërisë. Mbi ankimin e shtetasit, Komisioni i Apelit në Komisaratin e Policisë Gjirokastrë, me vendimin nr.274 datë 6.10.2008 e ricalësoi shkeljen e tij si “qarkullim me një targë të një automjeti tjetër” dhe, në bazë të nenit 99/12 të Kodit Rrugor, e dënoi me 30 000 lekë gjobë e me konfiskimin e automjetit. Shtetasi K.L., në bazë të nenit 202 të Kodit Rrugor iu drejtua Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë, e cila me vendimin nr.1744 datë 17.10.2008 anuloi vendimin e Komisionit për masën e gjobës dhe atë të konfiskimit të mjetit. Gjykata, në përputhje me parashikimin e nenit 202 të Kodit Rrugor, u shpreh se vendimi i saj është i formës së prerë.

Komisariati i Policisë Gjirokastrë ka ankimuar vendimin nr.1744, datë 17.10.2008 në Gjykatën e Apelit Gjirokastrë. Kjo e fundit, pasi çeli seancën gjyqësore për shqyrtimin e këtij ankimi, bazuar në nenet 450 dhe 451 të KPC, arriti në përfundimin se togfjalëshi i nenit 202 të Kodit Rrugor “...vendimi i së cilës është i formës së prerë”, nuk lejon shqyrtimin e kundërvajtjeve administrative të qarkullimit rrugor nga gjykatat më të larta dhe si i tillë, vjen në kundërshtim me nenin 43 të Kushtetutës. Bazuar në nenin 145/2 të Kushtetutës, kjo gjykatë vendosi pezullimin e gjykimit të

çështjes dhe i kërkoi Gjykatës Kushtetuese shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të togfjalëshit të mësipërm të nenit 202 të Kodit Rrugor.

Gjykata e Apelit Gjirokastër, duke çmuar si jokushtetuese dispozitën e kundërshtuar, ka parashtruar:

- Neni 202 i Kodi Rrugor iu mohon palëve të drejtën kushtetuese të ankimit kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, ndërsa neni 43 i Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë i lejon çdo pale, pa kufizim, të ankimojë vendimin e një gjykate në një gjykatë më të lartë.

Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, ka parashtruar këto shkaqe për rrëzimin e kërkesës.

- E drejta që neni 145/2 i Kushtetutës u njeh gjyqtarëve për të kërkuar shfuqizimin e normës ligjore që ata e çmojnë se vjen në kundërshtim me Kushtetutën është një e drejtë që u lind kur janë duke gjykuar një çështje konkrete. Në rastin në shqyrtim, Gjykata e Apelit Gjirokastër nuk ka filluar gjykimin e çështjes, sepse ajo është zgjidhur me vendim gjyqësor që, *ipso lege*, është i formës së prerë dhe kundër të cilit që nuk lejohet të paraqitet ankim. Vlerësimi i këtij fakti në bazë të nenit 450 germa “c” të KPC-së i përket gjykatës që ka dhënë vendimin, (që në rastin konkret është Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastër). Gjithashtu, në bazë të nenit 452 të KPC gjykimi në gjykatën e apelit zhvillohet për të gjitha vendimet e dhëna nga gjykatat e shkallës së parë, me përjashtim të rasteve kur ankimi përjashtohet me ligj.

- Vendimit të Gjykatës së Apelit Gjirokastër i mungon “...paraqitja e arsyeve dhe analiza e ligjit që e bindin këtë gjykatë të çmojë se kjo normë është e papajtueshme me Kushtetutën”. Arsyetimi i saj nuk përmbush standardet minimale të një arsyetimi vendimi, duke shkelur në këtë mënyrë detyrimin kushtetues të sanksionuar në nenin 142/1 të Kushtetutës. Kjo shkelje, sipas subjektit të interesuar, bëhet flagrante në një gjykim kushtetues në kohën kur Gjykata Kushtetuese ka konsoliduar qëndrimin se arsyetimi i vendimeve gjyqësore, si detyrim kushtetues i gjykatave, përbën jo vetëm pjesë të procesit të rregull ligjor, por edhe kusht për vlefshmërinë e vetë vendimit gjyqësor.

- Neni 202 i Kodit Rrugor është në përputhje me Kushtetutën, pasi, edhe pse ky nen vendos kufizim në ushtrimin e të drejtës kushtetuese të ankimit që parashikohet në nenin 43 të Kushtetutës, kufizimi është në përputhje të plotë me nenin 17 të Kushtetutës, sepse është kufizim i vendosur me ligj, për një interes publik, në përpjesëtim me gjendjen që e ka përcaktuar këtë kufizim dhe nuk cenon thelbin e së drejtës.

II

Për shkak se pala e interesuar, Këshilli i Ministrave, ka ngritur prapësime procedurale të mungesës së legjitimitetit të kërkuarit për të kërkuar shfuqizimin e nenit 202 të Kodit Rrugor të RSH-së dhe të mungesës së arsytimit të vendimit të saj, Gjykata Kushtetuese (Gjykata) gjen me vend që, përpara se të shqyrtojë bazueshmërinë e pretendimeve, t’iu përgjigjet fillimisht këtyre prapësimeve.

Gjykata konstaton se kërkuari ka legjitimitet formal për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese për shfuqizimin e një ligji pasi është një nga subjektet që parashikohet si i tillë në nenin 134 germa “d” të Kushtetutës. Por, Gjykata vë në dukje se germa “d” e këtij neni është dispozitë kushtetuese e karakterit referues dhe të çon tek neni 145/2 i Kushtetutës si normë që përcakton legjitimitetin substancial të gjyqtarëve për vënien në lëvizje të Gjykatës Kushtetuese. Rrjedhimisht, Gjykata i vlerëson këto dy dispozita kushtetuese si të lidhura pazgjidhshmërisht me njëra tjetrën. Bazuar në to, si dhe në nenin 68 të ligjit nr.8577 datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, Gjykata çmon se çdo gjykatë/gjyqtar i secilës shkallë mund të vërë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese, duke kërkuar shfuqizimin e ligjeve, por kjo vetëm gjatë ushtrimit të funksionit publik të gjykimin të një çështjeje dhe nëse ekziston një lidhje e drejtpërdrejtë midis ligjit që kërkohet të shfuqizohet dhe zgjidhjes së çështjes konkrete.

Gjykata Kushtetuese çmon se, në çështjen në shqyrtim, jo vetëm gjykata e shkallës së parë, por edhe ajo e apelit janë gjykata kompetente për deklarimin e mospranimin të ankimit. Dispozita e nenit 450 të KPC-së ka lejuar që mospranimi i ankimit të deklarohet në çdo shkallë gjykimi dhe, ky mospranim të vendoset me vendim.

Nisur nga sa më sipër, Gjykata arrin në konkluzionin se kërkuari ka legjitimitet substancial

për t'i kërkuar Gjykatës Kushtetuese shfuqizimin e nenit 202 të Kodit Rrugor të RSH-së.

Gjykata vlerëson gjithashtu se Gjykata e Apelit Gjirokastër, në vendimin e saj pezullues, ka arritur të tregojë lidhjen e drejtpërdrejtë midis ligjit, objekt kundërshtimi kushtetues, dhe zgjidhjes së çështjes konkrete të investuar para saj, si dhe ka shprehur bindjen e gjykatës në lidhje me antikushtetutshmërinë e normës, siç parashikon standardi kushtetues i sanksionuar në nenin 145/2 të Kushtetutës. Megjithatë, Gjykata thekson se në një gjykim incidental, gjykata dërguese, përpara se të çmojë se ligji vjen në kundërshtim me Kushtetutën, duhet të hetojë nëse ka dispozita të tjera për të zgjidhur çështjen në gjykim dhe nëse arrin në konkluzionin se ky është ligji i vetëm të cilit duhet t'i referohet për zgjidhjen e çështjes, në zbatim të parimit të kushtetutshmërisë, ajo duhet të bëjë të gjitha përpjekjet për ta interpretuar atë në përputhje me Kushtetutën. Gjykata e zakonshme duhet të përpikët të interpretojë një ligj në përputhje me Kushtetutën nisur edhe nga fakti se si është interpretuar ligji konkret nga praktika gjyqësore, sidomos nga praktika gjyqësore unifikuese e Gjykatës së Lartë. Për çështjen në shqyrtim, Gjykatës Kushtetuese nuk i rezulton që të ketë pasur ndonjë mundësi që t'i lejonte gjykatës dërguese të zgjidhte çështjen konkrete duke anashkaluar zbatimin e nenit 202 të Kodit Rrugor.

III

- Neni 202 i Kodit Rrugor të Republikës së Shqipërisë ka këtë përmbajtje: *“Kundër vendimit të dënimitnga organi administrativ shtetëror mund të bëhet ankim, brenda 5 ditëve nga dita e shpalljes në gjykatën e rrethit ku është kryer kundërvajtja, vendimi i së cilës është i formës së prerë”*.

Në kërkesën drejtuar Gjykatës Kushtetuese, kërkuesi ngre në thelb pretendimin se pjesa e dispozitës së mësipërme *“...vendimi i së cilës është i formës së prerë”*, iu mohon palëve të drejtën kushtetuese të ankimit kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, ndonëse kjo e drejtë është sanksionuar në nenin 43 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë në të cilin deklarohet shprehimisht se, *“...kushdo ka të drejtë të ankohet kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, përveçse kur në Kushtetutë parashikohet ndryshe”*.

Gjykata gjen me vend të rritet se e drejta themelore e ankimit, e sanksionuar në nenin 43 të Kushtetutës është një e drejtë procedurale që shërben për të mbrojtur një të drejtë substanciale. Kjo e drejtë bazohet në parimin se *“...nuk mund të ekzistojë një e drejtë pa të drejtën e ankimit”* ose, *“...nuk ka të drejtë ankimi pa pasur një të drejtë”*. Si e tillë, e drejta e ankimit përbën një nga të drejtat themelore të njeriut dhe ajo parashikohet edhe në Konventën europiane për të drejtat e njeriut dhe në protokollet e saj shtesë. Referuar dispozitave të këtyre dokumenteve dhe sipas nenit 43 të Kushtetutës është e qartë që *“të drejtën e ankimit”* për në instancat më të larta gjyqësore e gëzon çdo individ që është gjykuar nga gjykatat. Kjo shënon një standard më të lartë në mbrojtjen e të drejtave dhe lirive themelore të njeriut se sa ai i *“ankimit efektiv”* që përcaktohet në nenin 13 të Konventës, nën që pranon si respektim të standardeve të Konventës lejitim e ankimit efektiv në një instancë më të lartë pa e kushtëzuar domosdoshmërisht këtë me ankimin në instancat e tjera gjyqësore. Gjykata vlerëson se standardi i nenit 43 të Kushtetutës duhet të shihet i lidhur ngushtë me *“të drejtën e apelit në çështjet penale”* përcaktuar në nenin 2 të protokollit 7 shtesë të kësaj Konvente. Tejkallimin pozitiv të mësipërm Gjykata e ka vënë në dukje edhe në vendimin e saj nr.14, datë 5.7.2005, në të cilin është shprehur se *“...e drejta e ankimit në kuptim të nenit 43 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, duhet kuptuar si mundësi e çdo individi për të pasur mjete të caktuara procedurale për të kundërshtuar në një gjykatë më të lartë vendimin e dhënë ndaj tij nga një gjykatë më e ulët. Pra, me Kushtetutë, kujto i garantohet e drejta për t'u ankuar të paktën një herë kundër çdo vendimi gjyqësor të dhënë ndaj tij. Kjo garanci e rëndësishme kushtetuese është edhe një tejkallim pozitiv krahasuar me standardet që ofron në këtë drejtim Konventa europiane e të drejtave të njeriut”*.

Po në këtë vendim Gjykata thekson se, *“...në nenin 6 të kësaj Konvente nuk parashikohet e drejta për të pretenduar mjete ankimi kundër vendimeve gjyqësore e, për pasojë, as detyrimi i shteteve palë për të ngritur gjykata apeli ose rishikimi (gjykata të larta ose kasacioni). Prandaj, sipas jurisprndencës së Strasburgut, nuk mund të konsiderohet cenim i këtij neni fakti nëse në rrugë ligjore, ligjvënësi i një prej shteteve palë në Konventë do të zëvendësonte ose anulonte (hiqte) një mjet ankimi ekzistues, të parashikuar në legjisllacionin e tij”*.

Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë, në nenin 43 të saj, ka vënë një standard më të lartë në krahasim me Konventën europiane të të drejtave të njeriut, por kjo nuk do të thotë që e drejta e ankimit nuk mund, në mënyrë absolute, t'iu shmanget kufizimeve të parashikuara në nenin 17 të Kushtetutës. Kapitulli i të drejtave themelore, i parashikuar në Kushtetutë, ka një përmbajtje të tillë që, si rregull, nuk përjashton ndonjë të drejtë nga kufizimi dhe, në këtë kuptim, vlera e nenit 43 të Kushtetutës nuk mund të qëndrojë e ndarë nga vlerat e tjera kushtetuese siç është dhe ajo e rasteve përjashtimore për kufizimin e një të drejte themelore. Jo vetëm kaq, por formulimi dhe kuptimi juridik i nenit 17 të Kushtetutës është i tillë që përfshin të gjitha të drejtat themelore përderisa thekson se kufizimi i tyre nuk mund të prekë thelbin e së drejtës. Në vijim të këtij interpretimi vijnë edhe parashikimet e drejtpërdrejta ose të tërthorta të KPC-së (shih nenet 450,451,452 dhe 472 të KPC) lidhur me kufizimin e së drejtës së ankimit.

Gjykata vlerëson se togfjalëshi i nenit 202 të Kodit Rrugor, objekt i kundërshtimit kushtetues, vendos vërtetë një kufizim të së drejtës themelore të ankimit, parashikuar nga neni 43 i Kushtetutës.

Në lidhje me kriteret e kufizimeve, Gjykata, në vendimin e saj nr.14, datë 5.7.2005 është shprehur se: *“...kufizimet e mundshme që mund t'i bëhen njohjes dhe ushtrimit të kësaj të drejte (pra të drejtës së ankimit), nga legjislacioni i brendshëm,duhet të plotësojnë dy kushte themelore: të ndjekin një qëllim të ligjshëm dhe të mos cenojnë thelbin e kësaj të drejte”*. Sipas Gjykatës këto *“...duhet të ballafaqohen para së gjithash me kërkesat e nenit 17 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë sipas të cilit, kufizimet e të drejtave dhe lirive kushtetuese mund të vendosen vetëm me ligj, për një interes publik ose për mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve, duke qenë gjithnjë në përpjesëtim me gjendjen që i ka diktuar. Ato nuk mund të cenojnë thelbin e së drejtës dhe në asnjë rast, nuk mund të tejkalojnë kufizimet e parashikuara në Konventën europiane të të drejtave të njeriut*.

Kriteret e konventës për kufizimin e mundshëm të së drejtës së ankimit, jo vetëm janë ato që përfshihen brenda kërkesave të nenit 17 të Kushtetutës lidhur me kufizimet e të drejtave dhe lirive kushtetuese, por këto kufizime, sipas paragrafit të dytë të këtij neni, duhet të kenë si pikë maksimale referimi pikërisht standardet e kësaj Konvente” (shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.9, datë 2.4.2003; nr.14, datë 5.7.2005; nr.35, datë 10.10.2007).

Në çështjen në shqyrtim, Gjykata, duke vlerësuar se ndodhet para një kufizimi të të drejtave themelore e shih të nevojshme të kontrollojë dispozitën objekt shqyrtimi, duke u ndalur konkretisht te respektimi i kriterëve të kufizimeve të të drejtave dhe lirive themelore, parashikuar nga neni 17 i Kushtetutës.

IV

Kodi Rrugor i Republikës së Shqipërisë është miratuar nga Kuvendi i Shqipërisë me ligjin nr. 8378, datë 22.7.1998. Neni 202 i tij nuk ka pësuar ndryshime edhe pas hyrjes në fuqi të Kushtetutës në datë 28.12.1998.

- E drejta e ankimit nuk është abstrakte, ajo është një e drejtë me karakter procedural, në mbrojtje të një të drejte tjetër. Ashtu siç rezulton nga përmbajtja e nenit 43 të Kushtetutës, e drejta e ankimit është, në radhë të parë, rrjedhojë e së drejtës për gjykim, (neni 6 i KEDNJ-së dhe neni 42 i Kushtetutës). Gjykata e quan të drejtë pretendimin e subjektit të interesuar, Këshillit të Ministrave, i cili e identifikon interesin publik me interesin për t'i dhënë fund sa më shpejt dhe me kosto sa më të ulët proceseve gjyqësore, shqyrtimi i të cilave në instancat më të larta gjyqësore bëhet i panevojshëm për shkak të llojit dhe masës së lehtë të dënimit. Interesi publik shfaqet gjithashtu edhe në nevojën e shmangies sa më shpejt të pasigurisë në lidhje me mosmarrëveshjet e këtij lloji.

Gjykata, në kufizimin e së drejtës së këtij ankimi, arrin të identifikojë edhe *mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve* që, në rastin konkret, mund të çmohet në aspekt të realizimit efektiv sa më të shpejt të të drejtave, lirive dhe interesave kushtetuese dhe ligjore të individëve të tjerë, subjekte ose jo në gjykim.

- Proporcionalitetin e një kufizimi Gjykata e vlerëson rast pas rasti dhe duke pasur parasysh disa aspekte si balancën mes së drejtës së kufizuar dhe interesit publik ose mbrojtjes së të drejtave të të tjerëve, mjetin e përdorur në raport me gjendjen që e ka diktuar atë, të drejtën e cenuar dhe synimin që kërkon të arrijë legjislatori. Këto aspekte nuk duhet të analizohen veç e veç, por të gërshetuara me njëra-tjetrën.

Balanca mes së drejtës së kufizuar dhe *interesit publik ose mbrojtjes së të drejtave të tjerëve*, në çështjen në shqyrtim, nuk është gjë tjetër veçse gjetja nga legjislatori e pikës së ekuilibrit midis interesit të dhënies së drejtësisë, që realizohet me anë të vendimeve gjyqësore dhe domosdoshmërisë për t'i dhënë fund sa më shpejt mosmarrëveshjeve, me qëllimin që organet gjyqësore të lirohen nga detyrimet që rrjedhin nga ngarkesa e panevojshme e punës. Kusht i domosdoshëm është që balanca të arrihet duke i dhënë qartësi së drejtës në konflikt.

Shkeljet e rregullave të qarkullimit rrugor janë të shumta dhe janë kthyer në një fenomen mjaft shqetësues në vendin tonë. Kjo situatë e rënduar shkakton, përveç problemeve të shumta, dhe një numër të madh mosmarrëveshjesh. Në këto kushte, legjislatori duke kufizuar ankimin në instancat më të larta gjyqësore synon, nga njëra anë të jepet drejtësi dhe nga ana tjetër, të rritet efektiviteti i masave administrative ndaj këtyre shkeljeve, duke shmangur zgjatjen e panevojshme të kohës nga momenti i kryerjes së shkeljes deri tek ekzekutimi i dënimit ndaj tyre, si dhe t'i jepet fund sa më shpejt zgjidhjes së këtyre mosmarrëveshjeve me koston më të ulët publike, duke parashikuar fillimisht shqyrtimin në instancat administrative të tyre.

Për sa më sipër Gjykata çmon se në raport me gjendjen dhe me synimin që kërkon të arrijë legjislatori, kufizimi i ankimit gjyqësor është i përshtatshëm.

Duke iu përmbajtur qëndrimit se e drejta e ankimit është një e drejtë me karakter procedural që derivon nga e drejta e gjykimit dhe shërben për mbrojtjen e një të drejte tjetër, Gjykata çmon se duhet të analizojë edhe të drejtën në mbrojtje të së cilës shërben e drejta e ankimit.

Bazuar në nenin 1 të protokollit 1 të Konventës europiane të të drejtave të njeriut Gjykata konstaton se, e drejta e cenuar në rastin konkret, në mbrojtje të së cilës shërben e drejta e ankimit gjyqësor është e drejta e pronës. Në shumë vendime të GJEDNJ-së është pranuar se shteteve anëtare të kësaj Konvente iu është lënë një diskrecion i gjerë për të *nxjerrë ligje, që ato i gjykojnë të domosdoshme, qoftë për të vendosur..... gjoba, qoftë edhe ose për të siguruar pagimin..... e gjobave*. (shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.9, datë 2.4.2003; nr.14, datë 5. 7.2005, nr.35, datë 10.10.1007).

Në çështjen në shqyrtim, kufizimi i së drejtës së ankimit gjyqësor ka të bëjë me shkelje të një prej rregullave të qarkullimit rrugor, për të cilën parashikohen disa lloje dënimesh administrative, ndër të cilat ai me gjobë deri 100 000 lekë dhe ai i konfiskimit të mjetit.

Vendosja me ligj e llojit të dënimeve administrative, ashtu si dhe vetë masa e gjobave është përgjithësisht diskrecion i pushtetit legjislativ, i cili në përputhje me kërkesat dhe me nevojat në ndryshim të shoqërisë bën rregullimin ligjor përkatës. Por, Gjykata analizon proporcionalitetin e kësaj mase në raport me gjendjen dhe me shkeljet për të cilat është parashikuar dhënia e tyre.

Për të bërë këtë analizë Gjykata e sheh me vend që së pari t'i referohet jurisprudencës së GJEDNJ-së, e cila ka vendosur tri kritere alternative për të përcaktuar nëse një masë administrative ka elemente karakteristike penale. Këto kritere kanë të bëjnë me klasifikimin e cenimit të së drejtës në sistemin ligjor kombëtar e lidhjen e tij me të drejtën penale ose me atë administrative ose më të dyja; me natyrën e shkeljes¹; dhe, me natyrën e shkallën e ashpërsisë së sanksionit të mundshëm². Për të vendosur nëse një shkelje është e karakterit penal në kuptim të Konventës, është e mjaftueshme që ajo të përputhet qoftë dhe me një nga kriteret e mësipërme³. Në parim, Gjykata i përmbahet qëndrimit se, nëse një masë e dhënë është administrative ndëshkimore, por ka edhe elemente karakteristike penale, gjë që e rrit shkallën e ashpërsisë së saj, individëve, mund t'u njihet e drejta themelore e ankimit gjyqësor ndaj këtyre masave sipas vlerësimit të ligjvënësit. Por, nëse shkalla e ashpërsisë së sanksionit administrativ është e lartë dhe barazohet, ose pothuajse barazohet me shkallën e ashpërsisë së një

¹ Kur dispozitat përkatëse janë të karakterit të përgjithshëm (dhe jo të drejtuara vetëm te një grup i dhënë, i cili ka një status special, në mënyrën e ligjit disiplinor), parashikojnë një sjellje të një lloji të caktuar dhe e bëjnë detyrimin që pason subjekt të një sanksioni që është njëherësh frenues dhe ndëshkues, atëherë shkelja mund të cilësohet si "penale" në kuptim të nenit 6 (marrë nga vendimi i GJEDNJ *Gurepka v. Ukrainës*, i datës 6.9.2005).

² Humbja e lirisë apo gjoba të rënda janë tregues të karakterit penal të shkeljes (shiko ndër të tjera vendimet e GJEDNJ *Engel v. Holandës*, i 1984 dhe *Janosevic v. Suedisë*, i 2002).

³ Pra kriteret janë alternative dhe jo kumulative. Kjo nuk përjashton rastin e një analize kumulative, atëherë kur analiza e secilit kriter veçmas nuk mundëson arritjen e një konkluzioni të qartë për ekzistencën ose jo të akuzës penale" (shiko vendimin e GJEDNJ *Bendenoun v. Francës*, i 24.01.1994).

sanksioni penal individëve duhet t'u garantohet domosdoshmërisht e drejta e ankimit gjyqësor ndaj këtij vendimi.

Në lidhje me klasifikimin e shkeljes Gjykata çmon, se në sistemin kombëtar të së drejtës, shkelja e rregullave të qarkullimit rrugor që sanksionohen në Kodin Rrugor mund të cilësohet, në varësi të pasojave, ose si një fakt kriminal penal i rregulluar nga e drejta penale, ose si shkelje administrative e rregulluar nga e drejta administrative. Përsa i takon natyrës së shkeljes, në rastin në shqyrtim, Gjykatës i rezulton qartësisht se, *qarkullimi me një mjet të pajisur me një targë që nuk është e vetja*, e parashikuar nga pika 12 e nenit 99 të Kodit Rrugor, është shkelje e natyrës administrative për shkak, se duke e krahasuar këtë shkelje me shkeljet e parashikuara nga Kodi Penal rezulton se ajo nuk përbën një fakt kriminal penal dhe, si e tillë, nuk përbën krim ose kundërvajtje penale që në bazë të nenit 29 të Kushtetutës dhe 2 të Kodit Penal autori i saj të mund të ndiqet dhe të dënohet penalisht.

Në lidhje me natyrën dhe shkallën e ashpërsisë së sanksionit të mundshëm Gjykata vlerëson se, nga natyra, gjoba si sanksion në sistemin kombëtar të së drejtës klasifikohet qoftë si masë administrative ndëshkimore, qoftë si një nga llojet e dënimeve penale të parashikuara nga Kodi Penal. Ndërsa sa i takon ashpërsisë së sanksionit Gjykata çmon se proporcionaliteti i tij duhet të vlerësohet në raport me rëndësinë e shkeljes dhe me pasojat e mundshme që mund të vijnë prej saj.

Në lidhje me rëndësinë e shkeljes dhe me pasojat e mundshme që mund të vijnë prej saj Gjykata vlerëson se targa është një akt administrativ real (neni 146 i KPA-së) që konsiston në një shenjë publike të vënë nga një autoritet publik shtetëror në një mjet motorik që shërben për të identifikuar mjetin gjatë qarkullimit rrugor. Drejtimi jo i duhur i një mjeti motorik, qoftë edhe nga pakujdesia, mund të shkaktojë pasojat të rënda për jetën, shëndetin dhe pronën e individit, çka, sipas rastit, mund të sjellë përgjegjësi penale, civile ose administrative për drejtuesin e tij. Gjithashtu, nga pikëpamja e së drejtës civile drejtimi i një mjeti motorik konsiderohet burim i një rreziku të shtuar, gjë ka detyruar shumë shtete, përfshirë edhe Republikën e Shqipërisë, të kushtëzojnë qarkullimin e mjetit motorik me detyrimin ligjor të sigurimit të tij për përgjegjësitë civile ndaj palëve të treta. Nxjerrja e përgjegjëseve për veprimet dhe pasojat e ardhura kërkon domosdoshmërisht identifikimin e mjetit nëpërmjet të cilit identifikohet dhe pronari apo drejtuesi i mjetit.

Nga sa më lart, Gjykata vlerëson se masa e gjobës nga 25 000 deri 100 000 lekë, kur mjeti qarkullon me targë të një automjeti tjetër ose të falsifikuar, është në përpjesëtim me shkeljen e bërë. Gjykata e vlerëson këtë masë administrative proporcionale edhe për arsye se kufijtë e saj janë më të vegjël se kufijtë e masave të gjobave si dënime penale, të parashikuara në nenin 34 të Kodit Penal. Nga ky këndvështrim, Gjykata, duke iu përmbajtur qëndrimit se ashpërsia e sanksionit është, më tepër sesa natyra e tij, vendimtare për të përcaktuar nëse një masë administrative ndëshkimore ka apo jo elementë penalë çmon, se në rastin në shqyrtim, masa administrative ndëshkimore e gjobës, e parashikuar në Kodin Rrugor, megjithëse ka elementë penalë është e vogël dhe, për këtë arsye, individëve mund t'u kufizohet me ligj e drejta themelore e ankimit gjyqësor, parashikuar në nenin 43 të Kushtetutës.

Gjykata konstaton, gjithashtu se në çështjen objekt shqyrtimi, në referim të pikave 12 e 15 të nenit 99 të Kodit Rrugor, është zbatuar edhe *masa administrative plotësuese e konfiskimit të mjetit*. Për të vlerësuar proporcionalitetin e kësaj mase Gjykata e sheh me vend që të theksojë fillimisht se, "konfiskimi" sjell kalimin e pronës së të pandehurit/gjykuarit në favor të shtetit. Ky i fundit bëhet pronar i sendit të konfiskuar pa paguar asnjë shpërblim. Këtu Gjykata gjen me vend të vlerësojë se konfiskimi nuk barazohet me shpronësimin ose me kufizimin në ushtrimin e së drejtës së pronës, të cilat sipas nenit 41 pikave 3 dhe 4 të Kushtetutës bëhen me kundërshtpërblim. Për të përcaktuar natyrën e vërtetë të sanksionit ose masës që përfaqëson konfiskimi Gjykata çmon të nevojshme të krahasojë pikën 15 të nenit 99 të Kodit Rrugor ku konfiskimi është parashikuar si masë administrative plotësuese dhe nenin 36 të Kodit Penal, në të cilin konfiskimi është parashikuar si dënim penal plotësues. Konfiskimi *si masë administrative plotësuese* jepet për një shkelje administrative, ndërsa *konfiskimi si dënim penal plotësues* jepet për një fakt të kundërligjshëm kriminal, i cili dënohet penalisht. Sipas Kodit Rrugor, konfiskimi i pronës *si masë administrative plotësuese* jepet nga një organ administrativ dhe mund të ankohet administrativisht deri në gjykatën e shkallës së parë, ndërsa *konfiskimi i pronës si dënim penal plotësues* jepet nga një gjykatë dhe mund të ankohet së bashku me dënimin kryesor në gjykatat më të larta.

Nga ky krahasim Gjykatës i rezulton qartësisht se *masa administrative plotësuese e konfiskimit* ka elemente të plota dhe ekuivalente me dënimin penal plotësues, për të cilin sistemi ligjor penal kombëtar parashikon garancinë procedurale të ankimit gjyqësor. Në varësi të vlerës së pronës së konfiskuar administrativisht moslejimi i ankimit ndaj *konfiskimit* mund të jetë disproporcional me shkeljen administrative për të cilën jepet kjo masë.

Nga ky arsyetim, Gjykata arrin në përfundimin se moslejimi i ankimit ndaj vendimit të gjykatës së shkallës së parë, që rrjedh nga parashikimi i nenit 202 të Kodit Rrugor, jo në çdo rast është i pajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë dhe duhet të shfuqizohet.

Por Gjykata çmon se shfuqizimi i menjëhershëm i pjesës së dispozitës së nenit 202 të Kodit Rrugor të RSH “*...vendimi i së cilës është i formës së prerë*” do të krijonte boshllëk ligjor dhe do të sillte efekte jo vetëm sa i takon *masës administrative plotësuese të konfiskimit*, por edhe për masat e tjera administrative të parashikuara nga Kodi Rrugor, moslejimi i ankimit të të cilave mund të mos vijë në kundërshtim me Kushtetutën. Nga ana tjetër, ky boshllëk ligjor i krijuar mund të sjellë ndikim në të drejtat dhe liritë kushtetuese të shtetasve. Duke konfirmuar jurisprudencën e saj të mëparshme se detyrë e kësaj Gjykate nuk është të vihet në rolin e ligjvënësit pozitiv dhe të përcaktojë rregullime ligjore, por të kontrollojë nëse zgjidhja që jep ligjvënësi është në përputhje me dispozitat e Kushtetutës dhe, me qëllim që pushtetit legjislativ t’i jepet koha e mjaftueshme për të bërë rregullimet e nevojshme ligjore që lidhen me të drejtën e ankimit për të gjitha masat administrative të parashikuara në nenin 202 të Kodit Rrugor, Gjykata Kushtetuese, në bazë të nenit 132 të Kushtetutës, vendosi që ky vendim të hyjë në fuqi gjashtë muaj pas botimit në Fletoren Zyrtare.

PËR KËTO ARSYE;

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 145/2 të Kushtetutës dhe të nenit 68 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të togefjalëshit “*...vendimi i së cilës është i formës së prerë*”, në nenin 202 të Kodit Rrugor.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi 6 muaj pas ditës së botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Xhezair Zaganjori, Sokol Sadushi, Petrit Plloçi, Kujtim Puto, Admir Thanza

Anëtarë kundër: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Vitore Tusha, Sokol Berberi

MENDIM PAKICE

Jemi kundër mendimit të shumicës, pasi sipas mendimit tonë, gjykata kërkuese nuk legjitimohet për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese për rastin konkret.

1. Sipas nenit 68 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të drejtën për të iniciuar procedurat në lidhje me gjykimin incidental e kanë gjyqtarët kur çmojnë se ligji është në kundërshtim me Kushtetutën.

Sipas përmbajtjes së dispozitës dhe frymës së nenit 145 të Kushtetutës, duhet të konkurrojnë dy kërkesa: njëra *objektive* - duhet të ngrihet gjatë një gjykimi, dhe tjetra *subjektive* duhet të ngrihet nga një gjykatë apo gjyqtar i caktuar me ligj. Këto dy kërkesa duhet të jenë të pranishme për çdo gjykim të iniciuar për këtë qëllim.

Pra, para së gjithash, në këto raste kemi të bëjmë me një gjykatë të caktuar me ligj.

Në lidhje me parimin e gjykatës së caktuar me ligj, Gjykata Kushtetuese ka krijuar praktikën e saj, me të cilën është shprehur se shprehja “gjykatë e caktuar me ligj”, në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës mbulon jo vetëm bazën ligjore për vetë ekzistencën e gjykatës, por dhe kompozimin e

trupit gjykues të ngarkuar për shqyrtimin e çdo çështjeje konkrete⁴.

Sipas praktikës së saj, gjykimi i çështjes nga një gjykatë e caktuar me ligj është një kërkesë e procesit të rregullt ligjor, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës europiane për të drejtat e njeriut pasi, në kuptimin material, termi “*gjykatë*” ka të bëjë me funksionimin e saj për zgjidhjen e çështjeve që janë në kompetencë të saj, në një proces të zhvilluar dhe me një procedurë të caktuar, bazuar në ligj dhe Kushtetutë. E drejta e çdo pale për t’u dëgjuar në seancë para një gjykate kompetente, kërkon që kjo e fundit të ketë juridiksionin për të kryer këtë gjë dhe kompetencë të përcaktuar me ligj për këtë qëllim.

Për këtë qëllim, me “ligj” nënkuptohet si legjislacioni bazë për krijimin e gjykatës, ashtu dhe ai i përcaktimit të kompetencave të saj, në të gjitha fushat përkatëse. Duke u bazuar në këtë kriter bazë, Gjykata Kushtetuese është shprehur se, nëse gjykata nuk ka kompetenca për të gjykuar sipas legjislacionit përkatës të një vendi, ajo nuk është gjykatë e caktuar me ligj, sipas kuptimit të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës europiane për të drejtat e njeriut.

Ky përfundim mund të përligjet duke u bazuar te parimi i shtetit të së drejtës, të sanksionuar në nenin 4 të Kushtetutës, sipas të cilit e drejta përbën bazën dhe kufijtë e veprimtarisë së shtetit. Duke arsyetuar kështu, mund të themi se një tribunal në kuptimin ligjor karakterizohet nga funksionimi i tij, me të cilin duhet kuptuar të vendosurit brenda kompetencave të tij, bazuar në rregullimet ligjore, sipas procedurave të përcaktuara rigorozisht me ligj⁵.

E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të përcaktuar me ligj, kërkon jo vetëm që të bëhet drejtësi sipas ligjit, por gjithashtu që ajo të duket dhe shikohet se bëhet. Parimi i paanësisë, kërkon që secili nga vendimmarrësit, qofshin gjyqtarë profesionistë apo jo, të jenë të paanshëm. Paanësia nënkupton që gjyqtari nuk duhet të ushqejë paragjykime në lidhje me çështjen e shtruar para tyre dhe që ata nuk duhet të veprojnë në mënyrë të tillë që ndihmojnë interesat e vetëm njëres palë. Ky nocion i paanësisë është kuptuar, sipas Gjykatës Europiane, dhe si barazi e armëve, që përfshihet në kuptimin e procesit të rregullt ligjor dhe që kërkon që dy palët në gjykim të kenë të njëjtat mundësi dhe të drejta për të paraqitur çështjen e tyre⁶.

Në lidhje me kërkesën me karakter objektiv, me “gjykim” kuptojmë veprimtarinë e gjyqtarit ose të gjykatës që zhvillohet në bazë dhe për zbatim të Kushtetutës dhe ligjeve e që shoqërohet kurdoherë me një vendim përfundimtar. Në doktrinë ekziston mendimi se termi “gjykim” duhet kuptuar gjerë si përfshirje e veprimtarive gjyqësore që zhvillon gjyqtari i vetëm ose gjykata, mjafton që ato të kenë natyrë funksionale gjyqësore, si të natyrës procedurale, por dhe për atë materiale substanciare⁷. Veç kësaj, gjyqtari apo gjykata duhet të kenë pushtet efektiv në lidhje me normën e kundërshtuar, në kuptimin që, zbatimi i tij i takon atij ose asaj gjykate dhe jo një gjykate tjetër.

Pra, gjykata, që paraqitet me cilësinë e kërkuarit, duhet të ketë juridiksionin për të gjykuar çështjen objekt shqyrtimi. Në të kundërtën pra, nëse nuk ka juridiksion mbi një çështje të caktuar, ajo nuk legjitimohet për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese nëpërmjet gjykimit incidental.

2. Rasti në shqyrtim. Shtetasi K.K. ka kundërshtuar vendimin e komisionit të apelimit të Komisarariatit të Policisë Gjyrokastër, lidhur me dënimin me gjobë pranë Gjykatës së Faktit Gjyrokastër. Kjo e fundit ka pranuar padinë dhe, me vendimin nr.1744, datë 17.10.2008 ka anuluar vendimin lidhur me vendosjen e gjobës. Në dispozitivin e vendimit përcaktohet shprehimisht se ai është vendim i formës së prerë.

Pavarësisht nga ky fakt, mbi ankimin e palës së paditur Komisarariatit të Policisë Gjyrokastër, çështja është dërguar ankim në Gjykatën e Apelit Gjyrokastër dhe, kjo e fundit, e ka caktuar atë për gjykim. Pas disa seancash, Gjykata e Apelit Gjyrokastër ka pezulluar shqyrtimin e çështjes dhe e ka dërguar atë në Gjykatën Kushtetuese, duke kërkuar shfuqizimin, në nenin 202 të ligjit nr.8378, datë 22.7.1998 “Kodi Rrugor i Republikës së Shqipërisë”, të shprehjes “*vendimi i së cilës është i formës së prerë*”, duke u shprehur se kjo dispozitë binte ndesh me nenin 43 të Kushtetutës, që ka përcaktuar se kushdo ka të drejtë të ankohe kundër një vendimi gjyqësor në gjykatën më të lartë, përveç kur në Kushtetutë parashikohet ndryshe.

⁴ Vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.14, datë 17.4.2007.

⁵ Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.31, datë 1.12.2005.

⁶ Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese datë 1.12.2005.

⁷ Biagio Virgilio – Kontrolli i gjyqtarit të zakonshëm mbi kushtetutshmërinë e ligjeve përkatëse.

Sipas mendimit tonë, kërkuesi nuk legjitimohej për të parashtruar kërkesë për kontrollin e kushtetutshmërisë së nenit 202 të Kodit Rrugor.

Gjykata e Apelit nuk ka qenë kompetente për të shqyrtuar ankimin kundër një vendimi të formës së prerë, e si e tillë ajo s'mund dhe s'duhej të fillonte shqyrtimin e tij. Për këtë procedurë kanë gabuar si Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastër, që ka gjykuar çështjen, dhe Gjykata e Apelit, që ka mbajtur atë çështje për gjykim.

Gjykata e Faktit Gjirokastër nuk duhej ta dërgonte atë çështje për shqyrtim në shkallë të dytë, sepse sipas nenit 450 pika "c" të KPC-së, gjykata që ka dhënë vendimin nuk e pranon ankimin kur ai është bërë kundër një vendimi ndaj të cilit nuk lejohet ankimi.

Ky qëndrim është i bazuar edhe në nenin 451 pika "a" të KPC-së, sipas të cilit vendimi i gjykatës merr formë të prerë kur ndaj tij nuk mund të bëhet ankimi.

Edhe Gjykata e Apelit Gjirokastër nuk duhej ta regjistronte çështjen për shqyrtim, sepse nuk ishte gjykatë kompetente, pasi në bazë të nenit 452 të Kodit të Procedurës Civile mund të ankimohen në gjykatën e apelit të gjitha vendimet e dhëna nga gjykata e shkallës së parë, me përjashtim të rasteve kur ankimi përjashtohet me ligj.

Gjykata e apelit duhej të shprehej për mospranimin e ankimit, sepse ai ligjërisht ishte i formës së prerë. Duke mbajtur këtë qëndrim, gjykata kërkuese prapë nuk bëhej gjykatë kompetente, sepse gjykimi, në rastin konkret, nuk ishte gjykim themeli, por gjykim për moskompetencë. Pra, gjykata kërkuese nuk ka qenë gjykatë kompetente për gjykimin e çështjes.

3. Praktika e Gjykatës Kushtetuese për këtë qëllim

Qëndrimi i shumicës mendojmë se bie ndesh me praktikën e saj. Për këtë fakt mund të sjellim në vëmendje vendimin nr.11, datë 23.4.2009 të Gjykatës Kushtetuese.

Në këtë vendim është pranuar kjo fabul e mekanizmit të çështjes. Kërkuesi është akuzuar nga Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda për disa vepra penale, mes të cilave edhe për krimin e vrasjes kundër dy ose më shumë personave, parashikuar nga neni 79 germa "dh" e Kodit Penal. Dosja e prokurorisë i ka kaluar për gjykim, sipas kompetencës lëndore, Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda në datën 3.9.2004, ndërsa më datën 22.10.2004 ka hyrë në fuqi ligji nr.9276, datë 16.9.2004 "Për disa shtesa dhe ndryshime në ligjin nr.7905, datë 21.3.1995 "Kodi i Procedurës Penale të Republikës së Shqipërisë". Sipas nenit 4 të këtij ligji, kompetenca lëndore e gjykimit të veprës penale të mësipërme nuk i përkiste më gjykatave të krimeve të rënda, por gjykatave të zakonshme të rretheve gjyqësore. Megjithëse ligji që ndryshoi kompetencën lëndore kishte hyrë në fuqi para gjykimit të çështjes objekt kërkesë dhe megjithëse ai nuk përmbante asnjë dispozitë tranzitore për mënyrën se si do të veprohej për çështjet e regjistruara në gjykatat e krimeve të rënda, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda, ajo e Apelit për Krime të Rënda, si dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nuk e dërguan çështjen në gjykatat e zakonshme të rretheve gjyqësore, por e mbajtën dhe e shqyrtuan vetë atë.

Para Gjykatës Kushtetuese kërkuesi kishte pretenduar se është gjykuar nga gjykatat e krimeve të rënda për veprën penale të vrasjes kundër disa personave mbetur në tentativë, kur duhej të gjykohej nga gjykatat e zakonshme të rretheve gjyqësore dhe, si rrjedhojë, i është cenuar e drejta kushtetuese për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës e të nenit 6 të Konventës Europiane "Mbi liritë dhe të drejtat themelore të njeriut".

Në përgjigje ndaj pretendimeve të kërkuesit, Gjykata Kushtetuese është shprehur se *shprehja "gjykatë ... e caktuar me ligj" në nenin 42/2 të Kushtetutës mbulon jo vetëm bazën ligjore për vetë ekzistencën e gjykatës, por edhe kompozimin e trupit gjykues të ngarkuar për shqyrtimin e çdo çështjeje konkrete (vendimi nr.14, datë 17.4.2007 i Gjykatës Kushtetuese)*. Më poshtë arsyeton se vetë kompetenca lëndore e gjykatës është e lidhur ngushtë me kompozimin e trupit gjykues të ngarkuar për shqyrtimin e çdo çështjeje konkrete. Në këtë kontekst fjala "ligj", sipas nenit 42 të Kushtetutës, përfshin edhe legjislationin për krijimin dhe kompetencën e gjykatave, ku kompetenca për gjykimin e çështjeve penale ka të bëjë me rrethin e akuzave, shqyrtimi i të cilave është atribut i gjykatave të llojeve dhe niveleve të ndryshme.

Sa më sipër, Gjykata Kushtetuese, në atë praktikë, ka arritur në përfundimin se, nëse një

gjykatë nuk ka juridiksion/kompetencë për të gjykuar të pandehurin në përputhje me dispozitat që zbatohen sipas legjislacionit përkatës, ajo nuk është “e krijuar me ligj” sipas kuptimit të nenit 42/2 të Kushtetutës dhe nenit 6/1 të konventës europiane.

Veç sa më sipër, Gjykata ka pranuar se shprehja “*gjykatë e krijuar me ligj*”, si element i procesit të rregullt ligjor i parashikuar në nenin 42 të Kushtetutës dhe nenin 6 të konventës europiane, reflekton parimin e shtetit të së drejtës të sanksionuar në nenin 4 të Kushtetutës sipas të cilit, e drejta përbën bazën dhe kufijtë e veprimtarisë së shtetit.

Po ashtu, Gjykata pohon se kuptimi i kompetencës si kufi i juridiksionit lind nga shumëllojshmëria e organeve që ushtrojnë këtë juridiksion, të parashikuara nga rendi juridik, si dhe nga kërkesa që rrjedh prej këtij të fundit për të ndarë këtë pushtet midis organeve shtetërore. Në këtë kuadër, kompetenca e gjyqtarit është kufiri i fundit që përcakton fushën e juridiksionit brenda të cilit ai është i detyruar që të procedojë për zgjidhjen e një çështjeje të caktuar.

Pra, Gjykata Kushtetuese ka pranuar se mosrespektimi i kompetencës lëndore e bën vendimin gjyqësor absolutisht të pavlefshëm dhe pretendimi për respektimin e kësaj kompetence mund të ngrihet si nga i pandehuri/i gjykuari, ashtu edhe kryesisht në çdo fazë të procesit.

Për këto arsye, ne mendojmë se gjykata kërkuese nuk legjitimohet për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese për rastin konkret.

Anëtarë: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Vitore Tusha.